

Af samme forfatter:

Hjem er en retning – digte, 2011

Atlantehavet vokser – digte, 2013

*Måske vil det hele vende på et tidspunkt – Giro d'Italia-digte
(med Rasmus Lippmann Nikolajsen), 2016*

Spør efter fugle – digte, 2017

Jeg drømte om at få den østlige takvinge at se igen

– sommerfugledigte, 2020

Mit vintereksperiment – essay, 2021

Syv lag – digte, 2021

Julie Sten-Knudsen

Sang for brummere

Essays

Gutkind

BESAT AF TENNIS

Den danske tenniskomet Holger Rune har efter sigende ikke ret meget andet end tennis i hovedet. "Han er jo verdens letteste teenager," har hans mor, Aneke Rune, udtalt til *Ekstra Bladet*. "Drengen spiller tennis, spiser og sover. Som forælder kan man jo ikke ønske sig bedre." Aneke Rune fortæller at Holger Rune har tvangsfriidage, som han kalder dem. Hun må tvinge ham til at lægge ketsjeren og se Netflix. Så han ikke slider sig selv op.

Det er selvfølgelig ikke så svært at en elitesportsmand er besat af sin sport. Men at blive besat af tennis lader til at være ret udbredt, også på amatørniveau. Efter at min veninde havde spillet et par år, fortalte hun med længselsfuld stemme at det hun havde allermost lyst til, på ethvert givent tidspunkt, var at spille tennis. Skal du ikke prøve det? spurgte hun. Min far og min kæreste spiller også tennis. Jeg har set dem blive mere og mere optagede af det. Deres øjne lyser når de taler om tennis, et smil bryder frem på deres læber. Og jeg, som aldrig har prøvet at have det sjovt med at dyrke sport, er blevet nysgerrig.

Tennis var faktisk den første sport jeg gik til som barn. Da jeg var lille, boede vi på Frederiksberg, lige over for K.B.'s tennisanlæg, og jeg blev sendt af sted sammen med

min fætter og kusine. Mit eneste minde derfra er at jeg kom til at svinge min ketsjer lige ind i ansigtet på et andet barn, og at han græd voldsomt, måske fik jeg skældud. Bagefter nægtede jeg at gå derhen igen. Min far siger at jeg ikke på noget tidspunkt havde vist interesse for at være med til træningen. I stedet gik jeg rundt og placerede tennisbolde oven på stolperne.

Men her tredivede år senere er jeg klar til at give tennis en chance til. Jeg er midt i en svær tid, næsten alt er en overvindelse. Bare at komme ud ad døren. Jeg accepterer det ikke. Så jeg kæmper imod. Jeg tvinger mig selv til at gå ud hver dag. Og jeg har iværksat noget der begynder at ligne et træningsprogram med det formål at overvinde mig selv, fysisk og psykisk. Alt muligt jeg ikke kan, vil jeg kunne. Alt muligt jeg ikke tør, vil jeg turde. Jeg vinterbader. Jeg går til *Sang for brummere*. Jeg melder mig til tennis.

Opfyldt af håb, angst og nogle uklare forestillinger om hvad der venter mig, træder jeg ind i sportsbutikken, køber tøj og skoene. Jeg ifører mig det glatte, bløde kunststof, de blå sko der lugter af plastic. Jeg møder op til den første træningsgang, så ansæandt at jeg ikke engang kan kaste en bold op i luften og gribe den igen. Jeg snubler over mine egne ben og ryger på røven i det røde grus. De andre elever på holdet er mænd. Tavse og alvorlige. Stærke. De slår hårdt. Pæne slag, den rigtige bevægelse. Jo mere træneren instruerer, og jo mere han kigger på mig, jo mere låser jeg i kroppen. Alt bliver forkert. Ben, fødder, arme, hænder. Ketsjer, bold, bane. Jeg bliver ved med at ramme skævt, slå bolden ud eller i nettet. Ups, siger jeg. Hov. Undskyld.

Det må jo lyse ud af mig. At jeg ikke kan finde ud af

sport. At det er håbløst. I skolen var der en skam forbundet med det, ikke at have styr på sin krop, og det er der åbenbart stadig. Det er den gamle skam der skyller ind over mig da træneren trækker mig til side midt i timen og siger at jeg må finde et andet hold: De her fyre, de er klar til at spille, og du skal have alting forklaret. Der står jeg, seksogtredivede år gammel, og er ved at begynde at græde. Jeg føler mig også uretfærdigt behandlet. Det burde ikke føles så pinligt at være dårlig til noget man lige er gået i gang med at lære. Men det virker nærmest som om træneren synes at jeg besudler klubbens baner med min klodsethed. Det provokerer ham. Han vil have mig ud af sit synsfelt.

*

En trussel nærmer sig langs hegnet, registrerer jeg ud af øjenkrøgen: tennistræner, mandlig, midaldrende. Han standser ved vores bane, står og glør på mig, vil åbenlyst gerne i kontakt. Min kæreste har også opdaget det, men ser velvillig ud, deler ikke min skepsis. Fra hver vores side af banen går vi hen mod den fremmede træner. Har du spillet tennis længe? råber han til mig. Mærkeligt spørgsmål, når jeg at tænke, men svarer høfligt: Nej, jeg startede i foråret. Men du har dyrket meget andet boldsport ...? bliver han ved. Nej, overhovedet ikke, siger jeg forvirret. Nu griner han, med et ansigtsudtryk jeg kun kan kalde *smørret*: Nej, altså ikke for at fornærme dig, men det ses ret tydeligt. En række gode råd følger.

Jeg ved ikke om han stadig skuler til migovre fra sin egen bane da min kæreste og jeg genoptager træningen.

Men jeg bliver ved med at kunne mærke hans blik på mig. *Det ses ret tydeligt ... Det ses ret tydeligt ...* Jeg er også i dårlig form. Min kæreste presser mig så hårdt at jeg tror jeg skal besvime.

Tennis er hårdt. Tennis er svært. Det vidste jeg ikke. Jeg havde ikke noget forhold til tennis før jeg begyndte. Havde aldrig set en kamp i tv, kendte ikke reglerne, vidste ikke rigtig hvad det gik ud på. Måske er det ikke så svært at min første træner undrede sig. Der findes jo mange andre lettere sportsgrene, sagde han. En konstatering, eller en opfordring. Han skulle bare vide hvilken overvindelse det kræver for mig at dyrke sport overhovedet. Det er meget muligt at jeg skulle være begyndt et andet sted. Men efter at have brugt tusindvis af kroner på klubmedlemskab, tennis-sko, ketsjer og sportstøj har jeg ikke tænkt mig at give op.

Jeg begynder at se tennis i tv, ja, jeg bliver faktisk besat af det. Det er beroligende, eller bedøvende. Er der noget tennis i aften, spørger jeg håbefuldt min kæreste. Hvis der er, er dagen reddet, så behøver jeg ikke at tænke, og for tiden er der mange ting jeg ikke orker at tænke på. Vi ser for meget tennis, det er der ingen tvivl om. En del kedelige kampe mellem halvgode spillere, i dunkle haller uden publikum. Men jeg kan ikke stoppe lige nu.

Jeg fortæller en ven om den verden der har åbnet sig for mig. Han siger at han ser fodbold hver eneste aften, han er nødt til at abonnere på en hel masse forskellige streamingtjenester for at gøre det muligt. Men det er også lidt mærkeligt, er det ikke, siger jeg, at så er det det man laver, i stedet for at læse en bog. Næ, siger han, jeg må indrømme at jeg faktisk tit samtidig sidder og læser en bog.

Tennis i tv får mig til at tænke på et digt af Caspar Eric fra 7/11 hvor han skriver om en veninde der bruger 7-Eleven-butikkerne til at "hacke" sit humør:

du er en person der elsker 7/11
fordi alle 7/11'erne ligner hinanden
som om det er sit eget univers
du kan træde ind i
[...]
og du sagde at 7/11
kunne give en følelse
af at alt også bare var en lang dag
og at det betyder
at det også kan føles som en ny dag
hver gang du går ind i en 7/11
og kommer ud igen
med babybites i hænderne

Alle tennisturneringerne ligner også hinanden, de udsør deres eget univers. Det er lidt ligesom at se *Den store bagedyst*. Man er vidne til et følelsesladet møde mellem mennesker som finder sted inden for nogle faste rammer hvor det værste der kan ske, er at den deltager man holder med, taber. Der er ingen mord, som i tv-serierne. Ingen fatale styrt, som i cykling. Ingen voldelige tacklinger, som i fodbold. Sammenlignet med tennis er fodbold totalt kaos, og cykling det rene anarki.

Mens jeg slapper af i sofaen, lærer jeg min nye sport at kende. Ikke kun det mærkelige pointsystem, reglerne, spillets dynamik og de forskellige slag, men også tennis-sportens sprog, normer og idealer. Jeg er på en stejl læ-

ringskurve. Det begynder at gå op for mig at tennis er kontrolfreakens sport. Der skal være styr på tingene.

Tænk for eksempel på Wimbledonturneringen hvor det er et krav at spillerne er iført hvidt tøj. Ikke flødefarvet eller offwhite, men kridhvidt fra top til tå. Og reglerne håndhæves nidkært. Der er historier om spillere der har fået reprimander for at vise orange skosåler eller en pink bh-strop, og andre historier om spillere der midt i en kamp bliver trukket til side og bedt om at skifte underbukser.

Traditionen med det hvide tøj går tilbage til slutningen af 1800-tallet hvor *lawn tennis* blev en populær sport i den britiske overklasse. En forklaring er at det ikke blev anset for passende at svede, især ikke for damer, og i det hvide tøj skulle sveden være mindre synlig. En anden forklaring er at det, i en tid hvor man vaskede tøj manuelt, krævede penge og tjenestefolk at kunne fremvise et pletfrit hvidt outfit. De kridhvide klæder viste ens klasseslørforhold. Man spillede desuden i hat, langærmede trøjer og lange bukser eller lang kjole for ikke at blive solbrændt. At være så bleg som muligt var endnu en måde at vise sin rigdom på, vise at man ikke arbejdede i marken.

Jeg ved ikke om det er en myte, men normerne omkring publikums opførsel siges også at stamme fra tennis-sportens aristokratiske oprindelse: Hvis der var kongelige tilskuere til stede, skulle resten af publikum forholde sig i ro indtil kongen enten selv havde sagt noget eller givet folk lov til at tale. I dag forventes publikum stadig at være stille når bolden er i luften. De skal sidde ned på deres pladser og må kun rejse sig for at gå på toilettet eller hente øl når spillerne også holder pause. Formaster tilskuere sig til at bevæge sig rundt på stadion på et forkert tidspunkt, bliver

det påtalt af dommeren, og bolden bliver først sat i gang når de har sat sig. Der kommer ingen bøvede fællessange fra tilskuerrækkerne. Hvis man vil heppe på en spiller, råber man simpelthen personens navn, og ikke i kor, men som enkeltstående udbrud.

Der er ret meget stilhed. Stillehed, spænding, intens koncentration. Spillerne har hver deres rutiner og tics for at håndtere presset. Første gang jeg så Rafael Nadal spille, kunne jeg ikke tro mine egne øjne. Hans omstændelige, tvangsprægede ritual med at berøre ansigt og skridt inden hver serv blev ikke kommenteret. Neurosen synlig for alle, men på en måde også accepteret: Det behøver vi ikke at snakke om.

Generelt er der noget neurotisk ved elitetennis som tiltaler mig. Den her stræben efter perfektion, som hele tiden slår fejl. Alle laver fejl, selv de bedste spillere, men i hvert eneste slag findes forsøget på at opnå total kontrol, længslen efter at få verden til at samle sig i ét punkt. Og så igen. Og igen. De her udtryk: At lave et servees eller slå en vinder. At lave en dobbeltfejl eller en uprovokeret fejl. I kampens pauser vises en statistik over disse bolde, fejlene over for de perfekte slag. Nådesløst.

Jeg ser spillere skælde ud på sig selv når de har skudt en bold i nettet. Jeg ser en spiller give sig selv en lussing og en anden slå sig i hovedet med en knytnæve. Jeg ser andre spillere med udtryksløse ansigter, hører kommentatorerne rose dem, kalde dem "sympatiske". Idealet er ikke bare at have kontrol over bolden, men også over sine følelser, sin mimik og sit kropssprog. At juble på en behersket måde, med et smil, eller ved at råbe "Come on!" og løfte en knytnæve. Og at kunne beherske sin frustration når man taber.

En af verdens bedste tennisspillere der er blevet kritiseret for at vise for meget temperament på banen, er Serena Williams. Det læste jeg om længe inden jeg så (eller spillede) min første tenniskamp, i den amerikanske digter Claudia Rankines *Citizen*. På tennisbanen finder Rankine en krystallklar illustration af hvordan racisme fungerer. Sorte og hvide bliver læst forskelligt, dømt forskelligt. Reglerne er ikke ens for alle. En bold der tydeligt er inde, bliver dømt ude, og man taber et afgørende point. En banal fodfejl, som dommeren normalt ville se igennem fingre med, bliver kaldt, og man taber et afgørende point. Et diskret håndtegn fra træneren resulterer i en advarsel, selvom andre spilleres træner kan sidde og råbe under en hel kamp uden at det bliver påtalt.

Man bliver nødt til at gå ind i de sociale rum med en tillid til at reglerne bliver overholdt. Men det er svært hvis man gang på gang bliver skuffet, bremset. Hvad skal man stille op med smerten? Vende den indad eller udad? De gange hvor Serena Williams har protesteret over domme hun oplevede som uretfærdige, har hun bagefter fået hård kritik. Idealet i tennis er jo at forblive fattet, uanset hvad der sker. Demonstrere sin mentale styrke. Men at råbe op er at insistere på sin ret til at være til stede på banen. Insistere på sin egen menneskelighed, i et tilsyneladende fjendtligt miljø, skriver Rankine.

Det kan godt være at det nogle gange ser ud som om Serena Williams er blevet for hidsig i forhold til den konkrete situation. Men øjeblikket kan, ifølge Rankine, ikke forstås alene. Alle de tvivlsomme dommerkendelser Williams har modtaget gennem tiden, sidder i kroppen som en viden, danner et mønster. Hver gang en dommer væl-

ger at slå hårdt ned, vil hun være i tvivl om hvorfor det sker. Om det er tilfældigt, eller om det er en af de situationer der følger sig til mønsteret: "Kroppen er den tærskel som enhver stødende kendelse må overskride for at nå bevidstheden - selv når vi er endeløst dumme eller evigt optimistiske, parate til at være inkluderede, iblandt, være en del af spillet, udvisker al den ukuelighed, som hverken er uligevægtig, lader sig skræmme eller blinker, ikke alle de gennemlevede øjeblikke."

*

Jeg er skiftet over til et nyt hold hvor de andre elever er kvinder. De slår blødere end mændene på det forrige hold, blødt nok til at jeg kan nå at returnere deres bolde, det går okay. Du passer da fint ind her, siger min nye træner, André. Han har et roligt temperament, grænsende til ligeglad, står og scroller på sin telefon flere gange i løbet af timen. Jeg er taknemlig for at blive accepteret. Du er den bedste træner jeg har haft, siger jeg. Det er lunt, so-len skinner fra en skyfri himmel. Jeg sveder, bliver varm i ansigtet, opslugt af spillet. Et par gange får jeg løftet armen på den rigtige måde og slår helt frit til bolden, slår ligesom igennem, det er som om min krop giver slip på noget. I et glimt er jeg smidig, hurtig og stærk. En mærkelig ny krop.

Jeg cykler hjem iført træningstøj, med ketsjeren over skulderen. Jeg føler mig forklædt, tænker på at hvis jeg mødte en jeg kendte, ville personen ikke genkende mig. Jeg kan heller ikke kende mig selv. Jeg er ikke sådan et menneske der står tidligt op for at dyrke sport. Eller, det

er jeg så nu. Og jeg kan godt lide det. Den let fugtige morgenluft. Den rolige, koncentrerede stemning på banen hvor man kun hører ketsjernes smæk mod bolden, toget der kører forbi, gravemaskinen et sted bag hegnet. At blive varm og forpustet. Holde op med at tænke.

“Texten räddade mig från sporten,” stod der på nogle muleposer folk gik rundt med i Göteborg i 10'erne. Jeg havde ikke behov for at skilte med det på den måde, men derudover var jeg enig. Nu fatter jeg ikke hvad der er sket med mig. Det eneste jeg har lyst til, er at komme tilbage på tennisbanen og øve mig i at flygte, som jeg lærte i går, eller forsøgte at lære. Især flygtning med baghånd forekom mig at være en helt umulig og naturstridig bevægelse. Måske er det sådan små børn har det når de er ved at lære at gå. Trangen til at blive ved, gentage den bevægelse man endnu ikke mestrer, som en besættelse.

I sin rejseskildring fra Italien, *The Last Supper*, fortæller Rachel Cusk hvordan hun og hendes mand en eftermiddag bliver inviteret over på et hotel for at spille en tennisdouble med to britiske expats. Efter kampen, som de taber, går de med til at spille igen næste dag. Og så kan de ikke stoppe igen, de bliver ved med at vende tilbage til hotellet, mere og mere opsatte på at besejre deres modstandere. Selvom kampene er fysisk opslidende, er der også noget dovenskab i gentagelsen. Det er lidt dejligt at slippe for at tænke over hvad man skal lave. Planen for dagen giver sig selv.

Men en aften, efter at det endelig er lykkedes Cusk og hendes mand at vinde en kamp, protesterer deres børn. De vil ikke længere acceptere at blive overladt til sig selv på det fremmede hotel. De vil være sammen med forældrene,

tage på udflugter, se på renæssancemalerier, som de gjorde inden tennis overtog deres liv. Cusk er overrasket, og rørt, tror jeg, over sine kloge børn der kalder forældrene tilbage til kunstens verden, kræver deres nærvær. Måske får hun dårlig samvittighed. I hvert fald lægger hun pludselig afstand til tennispillet: “Der ligger [...] en eller anden iboende værdi i kunsten, som det bliver muligt for børnene at bringe deres verden i orden omkring. Men tennis er et spil, og et spil vil ophæve sit eget øjeblik for altid. Det er en måde at slå tiden ihjel på, og tiden, ser vi nu, er vores aktiv. Vi har i sinde at investere den klogt. Vi har i sinde at få den til at være.”

Første gang jeg læste bogen, var jeg enig. Familien skulle da ikke spille deres tid i Italien med tennis. Men når jeg nu genlæser kapitlet, slår det mig hvor grundigt tenniskampene er beskrevet, og at den grundighed har at gøre med nydelse. Nydelsen ved den intense kropslige oplevelse, og ved at genskabe den i skriften. Cusks jegfortæller går måske ikke klogere og mere dannet fra tennisbanen, men hun går derfra med en ny fornemmelse af hvad hendes krop er i stand til. Hun har lært at overgive sig til solen, er blevet brændt, hærdet, skriver hun, som en lærfigur i en ovn. Hun har mærket sin krop blive smidig og frigjort, som en springende kriger på en antik vase. Stille og roligt har hun gennemskuet modstanderens strategi og forbedret sin egen teknik, er blevet i stand til at kæmpe tilbage.

Det virker faktisk som om dagene med tennis har været en transformerende oplevelse. En tid hvor kroppen har fået hidtil ukendte evner og kræfter og har interageret med sine omgivelser på en ny måde, indgået i nye relatio-

ner, for eksempel med et objekt som tennisbolden. I den trancelignende tilstand som Cusks jefortæller opnår efter de timelange kampe, fremstår bolden ikke længere som en død genstand, men som noget man kan kommunikere med, føle noget omkring, og som endda synes at have sine egne følelser: "Bolden kommer flyvende imod mig ud af intetheden, og i det øjeblik jeg ser den, oplever jeg en voksende trang til at udnytte den, skabe noget, frembringe et resultat. Dens tilsynkomst er ikke længere nogen trussel mod mig: Den synes ikke at komme fra et universelt reservoir af aggression, men er drevet af sin egen nødvendighed, behovet for at blive formet og dirigeret, blive artikuleret. Den beder mig om noget, i sin blinde nød. Den vil besiddes, vendes rundt, sendes ud i verden igen som min genstand." Det stærke begær der beskrives her, giver associationer til sex, eller til det at skrive. Kroppen får kontakt med noget uden for sig selv. Der opstår en nydelsesfuld forbindelse.

*

For de fleste repræsenterer sport noget ubetinget godt. En sund livsstil, overskud. Det er vigtigt for helbredet. Jeg kan også mærke at det hjælper på mit humør. Det giver altså ikke mening at have moralske skrøpler over at dyrke sport. Men det har jeg, ligesom Rachel Cusk, fået. Er mit helbred og humør ikke værdige formål? Måske er det bare svært at tillægge sig en ny vane.

Jo mere tennis fylder i mit liv, jo mere kritisk bliver jeg over for det. Jeg har en sær fornemmelse af at der er noget jeg pjækker fra når jeg bruger tid på tennis. Det fø-

les som om det er en aktivitet der skjuler, afleder mig fra noget andet som det ville være vigtigere at beskæftige sig med. Jeg ved ikke præcis hvad dette andet er. Jeg tror det er hvad som helst man ideelt set kunne foretage sig: arbejde, lave noget sjovt sammen med sit barn, gøre rent på badeværelset, redde verden osv. Holdt op imod de utallige andre mulige gøremål virker det, som Rachel Cusk skriver, tvivlsomt hvilket afkast jeg får af den tid (og de penge) jeg investerer i træningen. Lad os sige at jeg, efter flere måneders hårdt arbejde, bliver god til at flygte eller smashe. Jeg vil ikke kunne bruge så specifikke bevægelser til noget uden for tennisbanen. Tennis er et lukket system.

Jeg føler mig bekræftet i min mistanke omkring tennis mens jeg ser Vittorio De Sicas film *Den forbudte have*. Filmen, som bygger på Giorgio Bassanis roman *Micòl*, følger to jødiske familier i 1930'ernes fascistiske Italien. Den unge Giorgio er forelsket i Micòl, som bor med sin sterrige familie, Finzi-Contini'erne, på et slot i en smuk park, fuld af store, gamle træer, omgivet af en høj mur. Da jøderne bliver smidt ud af byens tennisklub, inviterer Micòl og hendes bror Alberto byens unge til at komme og spille på deres bane i parken. Jøder og ikke-jøder, mænd og kvinder, smukke unge mennesker der mødes for at spille tennis, flirte og forelske sig. Imens de prøver at fortrænge hvad der foregår på den anden side af muren. Racelovene gør deres verden mindre og mindre, men i parken har de et foreløbigt fristed. Vi ved selvfølgelig hvordan det vil ende. Og det er knugende.

Tennisbanen virker som et ret tydeligt billede på karakterernes virkelighedsflugt. Undervejs tænker jeg at filmen vil dømmme dem, og på den måde også dømmme mig. Men

den er ikke så entydig. I det sidste minut ser man, i et flashback, slowmotionoptagelser af Micòl, Alberto og deres venner, frie og leende, midt i en tenniskamp. De menesker vi lige har set blive hentet af italiensk politi og stuvet sammen på en skole for at blive deporteret. Lydsporet er en klagesang på hebraisk, en bøn for de døde, jeg genkender ordene Auschwitz og Treblinka. Det er tabet jeg sidder tilbage med da filmen slutter. Ikke så meget en kritik af de personer der vendte ryggen til verden som en sorg over det ufattelige, meningsløse tab af venskaber, glæde, liv.

I Bassanis roman, som jeg læser efter at have set filmen, genfinder jeg dobbeltheden. Micòl er udmærket klar over at hendes fremtid er meget usikker. At gifte sig og stifte familie virker umuligt under de vilkår. Og den universitetsgrad hun er i gang med at tage, vil racelovene alligevel gøre værdiløs. Så hendes overlevelsesstrategi er at søge glæden i nuet. Som hun siger til Giorgio da hun første gang vil overtale ham til at komme på besøg i haven:

“[...] Og nu i år har jeg mindre lyst end nogensinde til at sætte mig bag skrivebordet og pukke. Ved du, hvad jeg derimod havde lyst til, lille du, i stedet for at begrave mig i biblioteket?”

“Lad høre.”

“Spille tennis, danse og flirte, selvfølgelig.”

Familien Finzi-Contini bruger åbenlyst tennis til at aflede deres egen opmærksomhed fra ubehagelige omstændigheder som de ikke kan ændre på. Hvad skal de ellers gøre, i den tiltagende stemning af håbløshed? I slutningen af bogen, efter at Giorgio er blevet endegyldigt afvist af Micòl, kravler han en nat over muren og går omkring i parken. Han noterer sig at Finzi-Contini'erne er gået i gang med at renovere

tennisbanen. Det projekt kæder han uden videre sammen med Albertos dødelige sygdom. Giorgio har forstået familien nu, forstået deres måde at håndtere smerte på: “De var også allerede begyndt at udvide banen, for grønsværen var ved at blive fjernet i mindst tre meters afstand langs siderne og fem meters afstand for enderne. Alberto var syg, alvorligt syg. Man måtte naturligvis på en eller anden måde, også på *derine* måde, skjule for ham, hvor alvorlig hans tilstand var! “Glimrende,” tænkte jeg bifaldende.”

*

Tennis må være en af de få sportsgrene hvor folk ikke trapper ned med alderen, men trapper op. Hvis man bliver ved med at forbedre sin teknik, kan det tilsyneladende opveje kroppens forfald. Min far har fortalt at mange pensionister i hans klub spiller hele dagen. Han kan ikke uden videre slå de ældre damer. Tennis er deres liv.

Jeg spiller indendørs med min kæreste, og mens vi bagefter strækker ud i forhallen, overhører vi to ældre mænds samtale. De skal spille double med forskellige makkerer både klokken ti og klokken elleve. Jeg sender min kæreste et imponeret blik, selv er jeg helt færdig efter en times spil. Og så mødes jeg med Hans klokken tolv nede i Ægypterhallen, siger den ene, men der er det jo så koldt at man skal have både hue og vanter på.

Ægypterhallen, det lyder helt mytologisk, jeg bliver nysgerrig. Sært nok viser det sig at jeg havde udsigt til hallen i en stor del af min barndom, for den lå nærmest i vores baghave. I arkitekten René Kural's bog *Out! – om Dansk Tennis Club og tennisspilleren Leif Rovsing* læser

jeg at både arkitekturen og bygningens baggrundshistorie er ret enestående. Dansk Tennis Club, der altså også går under navnet Ægypterhallen på grund af dens vægmalerier med ægyptiske og balinesiske motiver, blev anlagt af rigmanden, tennisspilleren og forfatteren Leif Rovsing i 1921-1922, efter at han i 1917 var blevet ekskluderet fra de danske tennisklubber på grund af sin homoseksualitet.

Eksklusionen kom som et chok for Rovsing. For det første kunne han ikke se problemet. For det andet var han en talentfuld og dedikeret tennisspiller der havde vundet flere skandinaviske mesterskaber. "Tennis er mit liv," skrev han i et brev til DBU, og i et andet: "Jeg har jo levet hele mit liv i klubberne." Rovsing tryglede og truede, i årevis, for at få sin sag genoptaget. Tennisforbundene støttede ham faktisk, men fodboldforbundene, som også blev repræsenteret af DBU, stod fast på at en eksklusion var nødvendig. Ungdommen skulle skærmes mod homoseksuel påvirkning. René Kural skriver at konflikten afspejlede de forskellige samfundsklassers moralbegreber. Mens tennis var borgerskabets og bohemernes sport, var fodboldforbundene domineret af arbejderklassen som havde en mere konservativ, protestantisk holdning.

I 1924 skriver Rovsing i et brev til alle boldforbundene: "Ska jeg atter excluderes, tager jeg mit liv! Døden er langt at foretrække for atter at bli anset som sædelighedsforbryder, som ingen tør vise sig i selskab med -". Året efter konkluderer han dog: "Exclusionen har forårsaget, at jeg har fået et tennismonument: Dansk Tennis Club". Ifølge René Kurals bog blev hallen straks efter åbningen et indested med lange ventelister.

Hundrede år senere har der været enkelte åbent ho-

moseksuelle kvindelige tennisspillere, men endnu ingen blandt de mandlige topspillere. "Jeg er ikke sikker på at der er nogen," sagde den amerikanske tennissjertner Taylor Fritz i et interview i 2022. "Statistisk set burde der være det [...] Jeg synes det er mærkeligt, for jeg føler at en spiller ville blive accepteret [...] det ville være totalt normalt, og jeg tror at folk ville acceptere det." Det er sympatisk sagt, et forsøg på at skabe rummelighed. Nok også et forsøg på at gøre sporten mere rummelig end den er.

Året forinden blev Holger Rune fanget på kamera mens han gik og råbte "kussespiller", "bøsserøv" og "bøsse" under en kamp. Råbene var rettet mod ham selv, forklarede han bagefter, og han lød faktisk oprigtigt ked af det da han undskyldte: "Jeg vil aldrig nogensinde sige sådan nogle ting igen [...] Jeg mente ingenting med det. Jeg var bare sur og frustreret." Holger Rune forsikrede at han ikke har noget imod homoseksuelle, at ordene slet ikke skulle forstås på den måde: "Jeg kunne lige så godt have sagt tissemyre, vasketøj, pis eller noget helt andet."

Det er nok ikke så meget den enkeltstående episode med homofobiske udråb der er problemet, som det den fortæller om kulturen inden for sporten. Hvis det er de ord der ryger ud af ens mund når man er presset, er det fordi det er dem man er vant til at bruge. De små drenge på tennisbanerne og fodboldbanerne går ikke og råber "tissemyre" eller "vasketøj" efter sig selv eller hinanden. De råber "bøsse", "svans" og så videre. I det lys er det ikke specielt mærkeligt hvis der ikke er nogen mandlige sportsjertner der har lyst til at springe ud offentligt.

Hverken toptennis eller almindelig klubtennis udspiller sig på neutral grund. Ligesom alle mulige andre rum udgør

tennisbanen en ramme for forhandlinger om klasse, køn, seksualitet og hudfarve. Hvem kan være med? Hvem bliver anerkendt af fællesskabet? Sporten har en historie, den står for nogle bestemte værdier. Konservativ, kompetitiv. Eksklusiv, ekskluderende. Det er nemt at kritisere tennis.

*

Morgener med glitrende rimfrost på gruset. Min klub har helårsbaner, og jeg nyder at være ude i vintersolen. Min argentinske træner Alberto er mælløs over den danske vinter, at skulle træne udenfor under de betingelser. Han viser mig iskrystallerne på sit ketsjeretui, han har været her siden klokken syv i morges. Han optræder mere og mere indpakket, i flere lag af store sweatre, jakke, to huer oven på hinanden, hættten trukket op over huerne, et lille, skeptisk ansigt kigger ud.

Første gang jeg mødte Alberto, mærkede jeg med det samme, og til min store lettelse, at han er en tålmodig mand. Han ser mig som et projekt, tror jeg. Et stykke arbejde ligger foran ham. Et stort arbejde. Men han er indstillet på at tage det fra en ende af. Hvert slag indebærer en hel koreografi, og han har metaforer der passer til hver bevægelse: Se dig i spejlet. Børst håret. Børst bolden. Kast et tørklæde op over skulderen. Timing og præcision er afgørende. Og Alberto er perfektionist. Han bliver ikke træt af at gentage sig selv, virker det til. Det hele handler om gentagelser, siger han, måske mest til sig selv. Husk tørklædet. Han er lettet og tilfreds med sit arbejde da det endelig lykkes mig at hamre fem gode bolde i træk over nettet, endda med baghånden. Noget er faldet på plads, hos os begge to.